

Sygn. akt I C 106/15

WYROK W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

zaoczny wobec (...) Sp. Jawnej

B. W. (1) Z. W. w W.

oraz (...) Sp. z o. o. w W.

Dnia 26 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Wieluniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewelina Puchalska

Protokolant: sekr. Dominika Anczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2016 roku w Wieluniu

sprawy z powództwa A. J.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W., (...) Sp. Jawna B. W. (1), Z. W. w W., B. W. (1) i Z. W.

o odszkodowanie

1. zasądza solidarnie od pozwanych (...) Sp. z o.o.

w W., (...) Sp. Jawnej B. W. (1), Z. W.

w W., B. W. (1) oraz Z. W. na rzecz powódki A. J. kwoty:

a) 71 500 zł (siedemdziesiąt jeden tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 20 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

b) 4 428 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych) brutto z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu,

2. oddala powództwo w pozostałej części,

3. nakazuje pobrać solidarnie od pozwanych (...) Sp. z o.o.

w W., (...) Sp. Jawnej B. W. (1), Z. W.

w W., B. W. (1) oraz Z. W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu kwotę 3 575 zł (trzy tysiące pięćset siedemdziesiąt pięć złotych) z tytułu kosztów sądowych, od których uiszczenia powódka została zwolniona.

Sygn. akt I C 106/15

UZASADNIENIE

Powódka A. J. wystąpiła o zapłatę od pozwanych (...) Sp. z o.o. w W., (...) Spółki Jawnej B. W. (1), Z. W.

w W. oraz B. W. (1) i Z. W. odszkodowania w kwocie 71 500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwani B. W. (1) i Z. W. nie uznali powództwa i wniesli o jego oddalenie.

Pozwane spółki (...) Sp. z o.o. w (...) Spółka Jawna B. W. (1), Z. W. w W. nie zajęły stanowiska w sprawie, w ich imieniu nikt nie stawiał się na rozprawie. Ze złożonych przez pełnomocnika pozwanych B. W. (1) i Z. W. dokumentów wynika, iż B. W. (1) i Z. W. w dniu 05 marca 2015 r. sprzedali ogół przysługujących im praw i obowiązków jako współników (...) Spółki Jawnej B. W. (1), Z. W. w W. innym podmiotom (k. 35-40). Na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2015 r. pełnomocnik poinformował także, iż obie pozwane spółki zostały sprzedane, zaś ich siedziby mieszczą się we W..

Doręczana w toku procesu korespondencja pozwanym spółkom była na adresy wskazane w Krajowym Rejestrze Sądowym, przy czym w przypadku pozwanej spółki (...) Sp. z o.o. w W. korespondencja była odbierana przez osoby wskazane jako upoważnione, w przypadku zaś (...) Spółki Jawnej B. W. (1), Z. W. w W. za każdym razem była awizowana i uznawana za doręczoną per avizo.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. J. była pracownikiem (...) Spółki Jawnej B. W. (1), Z. W. w W. do końca 2013 r. Od 01 stycznia 2014 r. w porozumieniu z pracodawcą powódka zmieniła zatrudnienie i podjęła pracę w (...) Sp. z o.o. w W.. W obu zakładach pracy powódka była sekretarką w biurze pracodawcy, przyjmowała i wysyłała korespondencję. (bezsporne)

Od dnia 01 października 2012 r. powódka objęta została umową ubezpieczenia w ramach Grupowego (...) w Towarzystwie (...) S.A. w W.. Od dnia 01 lipca 2013 r. do umowy ubezpieczenia przystąpił także mąż powódki W. J., wskazując powódkę jako uprawnioną do otrzymania świadczenia na wypadek wystąpienia szkody objętej zakresem ubezpieczenia. Polisy powódki i jej męża oznaczone były odpowiednio numerami (...) i (...). (dowód: certyfikaty uczestnictwa w ubezpieczeniu grupowym na życie k. 7-8, deklaracja uczestnictwa k. 9-11, umowa ubezpieczenia grupowego z pracodawcą dot. polisy nr (...) k. 77-81, aneksy k. 82-85, umowa ubezpieczenia grupowego z pracodawcą dot. polisy nr (...) k. 86-91, aneks k. 92)

Składki na ubezpieczenie zarówno powódki, jak i jej męża potrącały się z wynagrodzenia powódki i odprowadzane przez pracodawcę. (bezsporne)

W kwietniu 2013 r., w związku z zaległościami w odprowadzaniu składek, ubezpieczyciel wezwał pracodawcę powódki (...) Spółkę Jawną B. W. (1), Z. W. w W. do wpłacenia zaległych składek pod rygorem zawieszenia odpowiedzialności, a w dalszej kolejności rozwiązania umowy.

W czerwcu i w październiku 2013 r. ubezpieczyciel zawiesił swoją odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia, a w listopadzie 2013 r., w związku z nieuregulowanymi składkami, ubezpieczyciel poinformował pracodawcę powódki o rozwiązaniu umowy ubezpieczenia z obu polis (...) i (...), jakimi objęta była powódka i jej mąż. (dowód: korespondencja k. 14-19)

Pisma o rozwiązaniu umowy ubezpieczenia powódka, ani jej mąż nie otrzymali, podobnie jak propozycji kontynuowania umowy ubezpieczenia indywidualnie. (dowód: zeznania powódki min. 00:06-00:29 protokół skrócony k. 152v – płyta k. 170, pismo TU na (...) S.A. k. 75-76)

Poza powódką zmianą pracodawcy na przełomie 2013 i 2014 r. objęci zostali także inni pracownicy (...) Spółki Jawnej B. W. (1), Z. W.

w W.. W związku z tą zmianą B. W. (1) i Z. W., szefowie obu zakładów pracy informowali pracowników, że warunki zatrudnienia w nowym zakładzie pozostają na dotychczasowych zasadach. Nie poinformowali pracowników o rozwiązaniu umowy ubezpieczenia grupowego pracowników. Na paskach wynagrodzeń pracowników z ostatnich miesięcy 2013 r. odnotowane były potrącone składki na ubezpieczenie na życie, przy czym paski wynagrodzeń za grudzień 2013 r. i styczeń 2014 r. wraz z wynagrodzeniami pracownicy otrzymali dopiero w marcu 2014 r. O tym, że umowa ubezpieczenia na życie rozwiązana została pod koniec 2013 r. pracownicy pozwanych spółek dowiedzieli się dopiero po śmierci męża powódki, kiedy ta nie otrzymała świadczenia z ubezpieczenia. (dowód: zeznania świadków I.

M. min. 00:04-00:21, J. S. min. 00:22-00:31 – protokół skrócony k. 129-130, zeznania świadków A. C. min. 00:06-23, J. K. min. 00:23-00:33 – protokół skrócony k. 141-142 – płyta k. 170)

Powódka wiedziała o tym, że pracodawca zalega z odprowadzaniem składek do ubezpieczyciela, ale pracodawcy informowali ją, że umowa ubezpieczenia nadal jest kontynuowana. (dowód: zeznania powódki min. 00:07-00:29 protokół skrócony k. 152v w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami min. 00:08:30-00:21 protokół skrócony k. 64 - płyta k. 170)

W dniu 18 lutego 2014 r. mąż powódki zmarł na skutek zatrucia metanolem. Śledztwo w sprawie nagłego zgonu W. J. zostało umorzone wobec stwierdzenia, iż nie doszło do popełnienia przestępstwa z art. 155 k.k. (bezsporne, postanowienie o umorzeniu śledztwa k. 70 w aktach 1 Ds. 275/14)

Po śmierci męża powódka wystąpiła do ubezpieczyciela o wypłatę świadczenia z tytułu zgonu z obu polis. Towarzystwo (...) S.A.

w W. odmówiło wypłaty odszkodowania informując, że umowy ubezpieczenia z obu polis (...) i (...) zostały rozwiązane z dniem 31 października 2013 r.

w związku z nieuregulowaniem składek przez ubezpieczającego. Stanowisko to ubezpieczyciel podtrzymał w odpowiedzi na odwołanie powódki od wcześniejszej decyzji. (dowód: pisma k. 12,13)

Powódka A. J. dopiero po śmierci męża dowiedziała się o rozwiązaniu umowy, nigdy wcześniej nie zapoznała się z treścią pism kierowanych do pracodawcy dotyczących wypowiedzenia umowy. (dowód: zeznania powódki min. 00:07-00:29 protokół skrócony k. 152v – płyta k. 170)

W sytuacji objęcia ubezpieczeniem na podstawie polisy (...) powódka, w razie śmierci męża, mogła otrzymać świadczenie w wysokości 150% sumy ubezpieczenia, która wynosiła 11 000 zł, a na podstawie polisy (...) 500% sumy ubezpieczenia, wynoszącej 11 000 zł, nie więcej jednak niż 60 000 zł. Łącznie zatem w sytuacji objęcia ubezpieczeniem grupowym powódka z tytułu śmierci męża mogła otrzymać 71 500 zł. (dowód: certyfikaty ubezpieczenia k. 7 i 8)

Od dnia 01 marca 2014 r. powódka, podobnie jak inni pracownicy (...) Sp. z o.o. w W., przystąpili do nowej umowy ubezpieczenia grupowego w zakładzie pracy - nr polisy (...). (dowód: polisa i aneks k. 93-96)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów dotyczących umowy Grupowego (...) zawartej z Towarzystwem (...) S.A.

w W., których wiarygodności strony nie kwestionowały. Podstawę ustaleń faktycznych w zakresie dotyczącym braku wiedzy powódki o rozwiązaniu umowy ubezpieczenia i braku informacji przekazywanych przez pracodawcę w tym zakresie pracownikom Sąd dokonał na podstawie zeznań powódki oraz zeznań świadków

I. M., J. S., A. C. i J. K., które Sąd uznał za spójne, logiczne i wiarygodne. Tym samym Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. W. oraz pozwanego B. W., iż powódka wiedziała o tym, że umowa ubezpieczenia grupowego została rozwiązana. Pozwany B. W. nie potrafił wskazać, któremu

z pracowników, poza powódką, taka informacja została przekazana, a ci którzy zeznawali zgodnie wskazywali, iż do chwili śmierci męża powódki nie wiedzieli nic

o rozwiązaniu umowy ubezpieczenia, dodając, że takiego tematu pracodawcy nie podejmowali także w związku ze zmianami na przełomie 2013/2014 r. Zeznania świadka A. W., z których wynika, że taka informacja była przekazana pracownikom na jednym z zebranych odosobnionych w świetle zeznań pozostałych pracowników, a dodatkowo, z powodu bliskiego pokrewieństwa świadka

z pozwanym B. W., wydają się stronnicze i nie mogą zostać uznane za wiarygodne. Poza tym także stwierdzić należy, iż świadek w sposób niejasny i niezrozumiały próbował wyjaśnić kwestię dotyczącą pasków wynagrodzeń pracowników i odnotowanych w nich potrącanych składek na ubezpieczenie już po okresie rozwiązania umowy przez ubezpieczyciela.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powódka w niniejszej sprawie domagając się zapłaty odszkodowania winna była wykazać przede wszystkim istnienie szkody.

Spośród spotykanych w praktyce rodzajów uszczerbku w postaci szkody wskazać należy na dwa ich rodzaje: stratę, którą poszkodowany poniósł (damnum emergens) oraz utratę korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (lucrum cessans).

Szkoda w postaci lucrum cessans ma charakter hipotetyczny, ponieważ w ramach tego pojęcia poszukujemy odpowiedzi na pytanie, jak kształtowałby się stan praw i interesów poszkodowanego, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Nie ulega wątpliwości, iż należy tu uwzględnić tylko takie następstwa

w majątku poszkodowanego, które oceniając rzecz rozsądnie, według doświadczenia życiowego, w okolicznościach danej sprawy dałoby się przewidzieć, iż wzbogaciłyby majątek poszkodowanego. W razie dochodzenia naprawienia szkody w postaci utraconych korzyści, musi być ona przez żądającego odszkodowania wykazana z tak dużym prawdopodobieństwem, że praktycznie w świetle doświadczenia życiowego można przyjąć, że utrata korzyści rzeczywiście miała miejsce (por. wyrok SN

z dnia 21.6.2002 r., IV CKN 382/00, Legalis nr 53866, wyrok SA w Katowicach z dnia 21.6.2013, V ACA 201/13, Legalis nr 739826).

Mając na uwadze okoliczności faktyczne niniejszej sprawy stwierdzić należy, że powódka wykazała, iż poniosła szkodę na skutek niezyskania odszkodowania

po śmierci męża, z tytułu ubezpieczenia na życie w ramach Grupowego (...) w Towarzystwie (...) S.A. w W.. Wskazać także należy, iż powodem niezyskania odszkodowania przez powódkę było rozwiązanie umowy z powodu zaległości w opłacaniu składek, powódka zaś nie była obowiązana ich odprowadzać do ubezpieczyciela, sama także nie składała oświadczenia o rezygnacji z umowy ubezpieczenia. W chwili wystąpienia zdarzenia objętego ryzykiem ubezpieczenia, a więc w chwili śmierci męża, powódka pozostawała w błędnym przekonaniu, że jest objęta ochroną ubezpieczeniową.

Poza szkodą konieczne staje się także wykazanie związku przyczynowego, który pozwala oceniać doznany uszczerbek przy zastosowaniu kryterium normalności następstw zdarzenia, z jakiego szkoda wynikła. Związek w tym wypadku staje się kryterium wskazującym granicę odpowiedzialności zobowiązanego do odszkodowania (art. 361 § 1 k.c.).

W niniejszej sprawie zdarzeniem powodującym szkodę powódki stało rozwiązanie umowy ubezpieczenia z powodu nieopłacania składek. Niewątpliwie

w sytuacji gdyby składki były opłacone powódka otrzymałaby odszkodowanie po śmierci męża, bowiem zdarzeniem objętym ryzykiem ubezpieczenia była śmierć małżonka ubezpieczonego oraz śmierć ubezpieczonego, w tym przypadku męża powódki, który jako uposażonego wskazał powódkę. Ponieważ śmierć męża powódki spowodowana zatruciem alkoholem metylowym nie nastąpiła w wyniku wypadku

w rozumieniu § 1 ust. 2 pkt. 18 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Grupowego (...) uznać należy, iż zachodziła w tym wypadku odpowiedzialność ubezpieczyciela w ramach ryzyka dotyczącego wyłącznie zgonu, a nie wypadku, które to ryzyko wyłączałyby odpowiedzialność (pismo ubezpieczyciela k. 76, § 10 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Grupowego (...)) oraz § 5 ust. 3 pkt. 7 Ogólnych Warunków Dodatkowego (...) Z. Ubezpieczonego w Wyniku Wypadku).

Wysokość spodziewanego przez powódkę świadczenia, zgodnie z certyfikatami ubezpieczenia jej i męża wynosiłaby łącznie 71 500 zł.

Powódka jako osoby odpowiedzialne za wyrządzoną jej szkodę wskazuje (...) Spółkę Jawną B. W. (1), Z. W. w W., (...) Sp. z o.o. w W., oraz B. W. (1) i Z. W..

Z dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, że pozwane spółki, będące kolejno pracodawcami powódki, zobowiązały się względem powódki do odprowadzania z jej wynagrodzenia składek na ubezpieczenie na życie

do ubezpieczyciela. Jak wynika z zeznań powódki oraz świadków (poza A. W.) pracownicy, którzy przystąpili do ubezpieczenia grupowego byli przekonani, do czasu kiedy zmarł mąż powódki, że objęci są umową ubezpieczenia na życie. W ocenie Sądu zachowanie pracodawców świadczy o tym, że fakt rozwiązania umowy przez ubezpieczyciela z powodu nieodprowadzania składek został przez nich zatajony przed pracownikami. Okoliczność, na którą wskazują z kolei pozwani Z. W.

i B. W. (1), a więc to, że powódka jako sekretarka miała wiedzę o rozwiązaniu umowy, bowiem przyjmowała korespondencję, nie została w tym postępowaniu

udowodniona. Powódka wskazała co prawda w informacyjnych wyjaśnieniach, że wiedziała o tym, że pracodawca ma problemy z regulowaniem składek, ale podobnie jak inni pracownicy była zapewniana, że zmiana pracodawcy nie niesie za sobą rozwiązania umowy ubezpieczenia i w nowej firmie wszystko pozostanie po starym. Poza tym, zdaniem Sądu, uznanie za prawdziwych twierdzeń pozwanych, iż powódka wiedziała o tym, że umowa ubezpieczenia rozwiązana została pod koniec 2013 r. wydaje się nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Trudno byłoby bowiem w takiej sytuacji uznać, że powódka mając wiedzę o rozwiązaniu umowy ubezpieczenia nie uczyniła nic w tej kwestii ani we własnym interesie, ani też

w interesie innych pracowników (zataiła to przed nimi). Nie mogła też przewidzieć, że jej mąż umrze, ani tego, że przyjdzie jej wykorzystać ten fakt przeciwko pracodawcy, wiedząc jednocześnie o problemach finansowych firmy. Zdaniem Sądu wiedza powódki co do rozwiązania umowy ubezpieczenia musiałaby wywołać jakąkolwiek reakcję z jej strony, a jedynym logicznym wytłumaczeniem braku reakcji na tę wiedzę, mogły być, jak twierdzi powódka, zapewnienia pracodawcy, że umowa nadal jest kontynuowana.

Odpowiedzialność obu pozwanych spółek oraz (...) spółki jawnej (...) wynika z art. 471 k.c. i jest konsekwencją niewykonania wobec powódki przyjętego przez pracodawców zobowiązania do odprowadzania jej składek na ubezpieczenie na życie ubezpieczycielowi. Tego rodzaju odpowiedzialność niesie za sobą roszczenie powódki o odszkodowanie.

Pozwani zaś nie obalili w tym postępowaniu wynikającego z art. 471 k.c. domniemania winy, a więc tego, że niewykonanie (nienależyte wykonanie) zobowiązania wobec powódki było następstwem okoliczności, za które nie ponoszą oni odpowiedzialności. Zeznania pozwanego B. W. skutecznie i przekonująco obalone zostały zeznaniami świadków: I. M., J. S., A. C. i J. K., co pozwala na stwierdzenie, że pozwani nie zachowali należytej staranności w związku z ustaniem ubezpieczenia tj. nie poinformowali pracowników, że umowa została rozwiązana i mogą oni indywidualnie kontynuować ubezpieczenie.

Pozwani - przedsiębiorstwa i przedsiębiorcy zobowiązani byli do należytej staranności w zakresie realizowania przyjętych na siebie i deklarowanych wobec powódki płatności składek na ubezpieczenie jej i jej męża (art. 472 k.c.). Nie zwalnia

z odpowiedzialności pozwanych fakt wykonywania tych czynności przez podległych im pracowników, co wynika wprost z art. 474 k.c.

Nadto, zdaniem Sądu nie zmienia niczego w odpowiedzialności pozwanych spółek fakt ich zbycia, czy przekształcenia. W przypadku pozwanej (...) Spółki Jawnej B. W. (1), Z. W. w W. stwierdzić należy, iż sprzedaż udziałów wspólników nie zniosła odpowiedzialności samej spółki, ani też wspólników występujących ze spółki tj. B. W. (1) i Z. W. za jej zobowiązania, co wynika z art. 10 § 3 k.s.h. Z kolei na podstawie art. 22 § 2 k.s.h. odpowiedzialność spółki jawnej i jej wspólników jest solidarna. Wskazać także należy, iż dokonane zmiany nie zostały do dnia dzisiejszego ujawnione w Krajowym Rejestrze Sądowym stosownie do wymogu określonego w art. 26 § 2 k.s.h. (przy czym mają one charakter deklaratoryjny). Brak jest także jakiegokolwiek informacji o zmianie firmy pozwanej spółki jawnej, choć zbycie udziału spółkowego przez wspólnika będącego osobą fizyczną nie powoduje automatycznie konieczności zmiany nazwy spółki osobowej (art. 43²⁷ § 1 k.c.). Jednak w sytuacji z jaką mamy do czynienia w przypadku pozwanej spółki jawnej zmiana nazwy spółki wydaje się jednak konieczna, gdyż pozostawienie nazwisk wspólników –zbywców w firmie spółki może wprowadzać uczestników obrotu w błąd (art. 43³⁰ § 2 k.c. tzw. zasada prawdziwości firmy).

W przypadku natomiast pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. poza twierdzeniami pełnomocnika pozwanych Z. W. i B. W. (1)

o jej zbyciu (a raczej zbyciu udziałów wspólników), żadne inne okoliczności dotyczące zaprzeczenia odpowiedzialności tej spółki względem powódki nie zostały

w tym procesie wykazane. Na moment zamknięcia rozprawy obie pozwane spółki nadal figurują w Krajowym Rejestrze Sądowym, a korespondencja była im doręczana pod wskazane w nim adresy. Żadna z pozwanych spółek nie zajęła stanowiska

z sprawie, nikt z osób uprawnionych do ich reprezentacji nie stawił się na rozprawę. Wobec powyższego wydany w sprawie wyrok w stosunku do pozwanych (...) Spółki Jawnej B. W. (1), Z. W. w W. oraz (...) Sp. z o.o. w W. jest zaoczny (art. 339 § 1 k.p.c.).

Niezależnie od opisanej wyżej odpowiedzialności kontraktowej pozwanych stwierdzić należy, iż wyrządzona powódce szkoda uzasadnia rozważenie odpowiedzialności pozwanych także z tytułu czynu niedozwolonego, co mogłoby powodować zbieg obu odpowiedzialności (art. 443 k.c.). Dla zastosowania przepisu art. 443 k.c. musi zaistnieć tzw. tożsamość źródła szkody (zdarzenie powodujące szkodę musi skutkować powstaniem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania oraz musi być jednocześnie deliktem). Chodzi przy tym tutaj

o tożsamość źródła szkody, nie zaś samej szkody. Sam fakt naruszenia lub niewykonania zobowiązania, stanowiący jednocześnie czyn niedozwolony, nie świadczy jeszcze o zbiegu norm. Muszą zostać spełnione także inne przesłanki, które powodują, że przy jednym stanie faktycznym wierzyciel może wybrać skorzystanie

z możliwości, jakie daje mu odpowiedzialność kontraktowa lub deliktowa. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 kwietnia 1964 r. (II CR 540/60, Legalis nr 42389), zbieg odpowiedzialności zachodzi wtedy, gdy dłużnik nie tylko nie wykonuje lub nienależyte wykonuje swoje zobowiązania umowne, lecz jednocześnie narusza nakaz lub zakaz zobowiązujący go niezależnie od istniejącego między stronami stosunku prawnego. Jego postępowanie ma wówczas charakter deliktu cywilnego. Zbieg zatem zajdzie w momencie, gdy zachowanie dłużnika jednocześnie naruszy zobowiązanie oraz powszechnie obowiązujące nakazy lub zakazy, które wynikają z norm prawa i zasad współżycia społecznego.

W przedmiotowej sprawie zachowanie pozwanych niezależnie od łączącego ich z powódką zobowiązania w zakresie odprowadzania jej składek na ubezpieczenie, było także deliktem, działaniem bezprawnym polegającym na przywłaszczeniu należnej powódce części wynagrodzenia, które zgodnie z przeznaczeniem miało trafiać do ubezpieczyciela. Powódka nie otrzymała do dziś zwrotu pobranych z jej wynagrodzenia składek, które nie trafiły do ubezpieczyciela. Takie działanie nie tylko było bezprawne, ale i niezgodne z zasadami współżycia społecznego takimi jak uczciwość i prawdomówność. Niewątpliwa wiedza pracodawców o rozwiązaniu umowy ubezpieczenia grupowego nakładała na pozwanych obowiązek poinformowania pracowników o tym, że umowy wygasły i pozostaje im możliwość indywidualnego kontynuowania ubezpieczenia. Zła sytuacja materialna pracodawców, o której wspominali w procesie nie jest usprawiedliwieniem tego rodzaju zaniechania z ich strony.

Opisane wyżej zachowania i zaniechania pozwanych wypełniają pojęcie deliktu w rozumieniu art. 415 k.c. i art. 416 k.c. Pozostałe przesłanki odpowiedzialności deliktowej z obu tych przepisów, a więc szkoda, zdarzenie i adekwatny związek przyczynowy są tożsame jak opisane wcześniej przy odpowiedzialności z art. 471 k.c.

Zachowanie pozwanych na gruncie odpowiedzialności deliktowej wiąże się z solidarną odpowiedzialnością za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym na podstawie art. 441 § 1 k.c.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności Sąd uznał, iż spośród opisanych reżimów odpowiedzialności pełną ochronę zgłoszonego w pozwie roszczenia zapewnia powódce przepis art. 471 k.c. i na jego podstawie, z przyczyn wskazanych wyżej orzekł jak w pkt. 1 a) wyroku. O odsetkach za opóźnienie w spełnieniu świadczenia Sąd orzekł na podstawie art. 455 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c.

w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz art. 481 § 1 i 2¹ k.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 09 października 2015 r. o zmianie ustawy

o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1830). Data, od której należą się odsetki ustawowe wynika z daty uznania za doręczony odpis pozwu ostatniemu

z pozwanych solidarnie, jakim był (...) Spółka Jawna B. W. (1), Z. W. w W. (k. 62). W pozostałym zakresie żądanie odsetek od chwili wytoczenia powództwa zostało oddalone w pkt. 2 sentencji.

Kosztami procesu w niniejszej sprawie Sąd stosownie do art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i art. 105 § 2 k.p.c. obciążył pozwanych solidarnie w pkt. 1 b) i 3 wyroku. Na koszty te składają się wynagrodzenie pełnomocnika powódki z urzędu ustalone na podstawie na podstawie § 6 pkt. 6 oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.), a także opłata stosunkowa od pozwu, od której powódka została zwolniona w wysokości 3 575 zł, która podlega pobraniu od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa na podstawie cytowanego wyżej art. 98 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.).